

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A.M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lutego 2025 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego

o zwrocie akt sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku celem dopełnienia czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych kasacji

z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt V KK 523/24,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.k. w zw. z art. 459 § 1 k.p.k.,

postanowił

pozostawić zażalenie bez rozpoznania jako niedopuszczalne z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

A.M. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt IV K 44/21 na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres roku próby oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda za czyn z art. 119 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wyrokiem z dnia 6 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 427/22, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że przywołał w podstawach materialnych skazania art. 4 § 1 k.k., dokonał korekty opisu czynu oraz

wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu art. 119 § 1 k.k., podstawą wymiaru karny czyniąc art. 257 k.k. W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

A.M., posługujący się tytułem radcy prawnego, wniósł we własnym imieniu kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu I instancji oraz uniewinnienie względnie umorzenie postępowania albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zarządzeniem z dnia 2 września 2024 r., sygn. akt WKK 69/24, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przyjął przedmiotową kasację, stwierdzając, że odpowiada ona warunkom formalnym (k. 17).

Po przekazaniu do Sądu Najwyższego sprawa z kasacji skazanego została zarejestrowana pod sygnaturą V KK 523/24 i zarządzeniem Prezesa Izby Karnej z dnia 13 listopada 2024 r. przydzielona do referatu SSN J.G.

W dniu 17 grudnia 2024 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. o udzielenie informacji, czy A.M. aktualnie wykonuje zawód radcy prawnego, a jeżeli nie, to o podanie przyczyn takiego stanu rzeczy.

W tym samym dniu Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. przekazał do Sądu Najwyższego informację, że radca prawny A.M. od dnia 3 kwietnia 2024 r. na własny wniosek nie wykonuje zawodu radcy prawnego (k. 72).

Zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2024 r., SSN J.G. na podstawie art. 531 § 2 k.p.k. zwrócił akta sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku celem dopełnienia czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych wniesionej kasacji, albowiem z informacji uzyskanej od Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. wynikało, że A.M. od dnia 3 kwietnia 2024 r. nie wykonuje zawodu radcy prawnego, a zatem nie może obecnie nikogo, w tym również siebie, reprezentować w charakterze radcy prawnego, wobec czego nie mógł skutecznie sporządzić i wnieść kasacji w dniu 22 sierpnia 2024 r.

W dniu 15 stycznia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło zażalenie A.M. na powyższe zarządzenie, w którym skarżący zarzucił obrazę art. 526 § 2 k.p.k. i wyraził pogląd, że fakt niewykonywania przez niego zawodu radcy prawnego nie

rzutuje na możliwość reprezentowania samego siebie w postępowaniu kasacyjnym, z uwagi na posiadaną przez niego wiedzę i kwalifikacje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieodpuszczalne z mocy ustawy.

Przepis art. 459 § 1 k.p.k. - który zgodnie z art. 466 § 1 k.p.k. stosuje się odpowiednio do zażaleń na zarządzenia - stanowi, że zażalenie przysługuje tylko na postanowienia (decyzje procesowe) sądu zamykające drogę do wydania wyroku, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zamyka zaś drogę do wydania wyroku w postępowaniu kasacyjnym taka i tylko taka decyzja, która czyni to „bezwarunkowo”, a więc kształtuje sytuację, gdy pewne jest, że wydanie wyroku w danym postępowaniu w ogóle nie nastąpi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1996 r., V KZ 16/96). Zarządzenie o przekazaniu sprawy Sądowi odwoławczemu celem uzupełnienia braków formalnych kasacji stanu takiego nie stwarza. Strona, po wezwaniu przez sąd do uzupełnienia braków formalnych kasacji, będzie bowiem dalej mogła skorzystać z przysługującego jej prawa do wniesienia kasacji w sprawie i dążyć do zaskarżenia wyroku Sądu odwoławczego.

W świetle powyższego uznać należało, że na zarządzenie o zwrocie sprawy sądowi odwoławczemu celem uzupełnienia braków formalnych kasacji zażalenie nie przysługuje.

Zgodnie z treścią art. 430 § 1 k.p.k. przyjęty środek odwoławczy pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 k.p.k. (środek odwoławczy został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy), a także jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. W niniejszej sprawie przyczyną pozostawienia zażalenia skazanego bez rozpoznania jest jego niedopuszczalność z mocy ustawy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł.]

